

РЕШЕНИЕ

№ 22386

гр. София, 04.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 08.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева
Теодора Василева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11767** по описа за **2025** година докладвано от съдия Теодора Василева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на О. С., ЛНЧ: [ЕГН], чрез пълномощника си адв. Д. П., срещу решение от 25.08.2025 г., постановено по НАХД № 6029/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 21-ви състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 24-4332-005269 от 15.03.2024 г. на Началника на група към СДВР—ОПП, с което на О. С. е наложено административно наказание глоба в размер на 2 000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и глоба в размер на 150 лв. за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП. С отделен диспозитив съдът е осъдил С. да заплати разноските по делото. С касационната жалба се твърди необоснованост и незаконосъобразност на решението, като постановено при неизяснена фактическа обстановка. Счита, че от показанията на разпитаните свидетели се установява, че към датата на съставяне на оспорения акт, жалбоподателката не владее български език. Твърди, че показанията на посочените двама свидетели опровергават казаното от свидетеля - актосъставител. Счита, че жалбоподателката не е била в състояние да разбира самото обвинение. Моли за отмяна на оспорения съдебен акт. Претендира разноски. Редовно призован за съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв. П., който моли да бъде уважена касационната жалба, т.к. делото не е изяснено от фактическа страна. Не претендира разноски пред настоящата инстанция, а само за първата инстанция. Ответникът – началникът на група към Столична дирекция на вътрешните работи — отдел

„Пътна полиция“, чрез процесуалния си представител гл. юрк. П., в писмени бележки изразява становище за неоснователност и необоснованост на касационната жалба. Моли да бъде потвърдено оспореното решение като правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност.

Представителят на Софийска градска прокуратура –прокурор Ю., изразява становище за основателност на касационната жалба.

Настоящият IV-ти тричленен касационен състав на Административен съд София - град, намира касационната жалба като подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.

Производството пред Софийския районен съд е било образувано по жалба от О. С. против НП № 24-4332-005269 от 15.03.2024 г. на Началника на група към СДВР—ОПП, с което ѝ е наложено административно наказание глоба в размер на 2 000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДВП и глоба в размер на 150 лв. за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДВП.

С обжалваното решение Софийски районен съд е потвърдил оспореното НП.

За да постанови този резултат съдът е приел, че АУАН и НП отговарят на процесуалните изисквания на закона, от материално компетентни лица по смисъла на закона, в предвидените давностни срокове.

С оглед на събраните по делото гласни доказателствени средства и писмени доказателствени материали съдът е направил извод, че не е нарушено изискването на чл. 6, ал. 4 от Наредбата, който предвижда избор на изпробваното за употреба на алкохол лице дали да бъде тествано чрез техническо средство или медицинско и химическо или химико-токсикологично изследване. Съдът е приел, че от обективна страна О. С. е осъществила състава на нарушението по чл. 174, ал. 3, пр. 2 от ЗДВП като е отказала да ѝ бъде извършена проверка с техническо средство за установяване наличието на алкохол и/или наркотични вещества или за медицинско изследване и за вземане на биологични проби за химическо изследване за установяване наличието на алкохол в кръвта и и/или химикотоксикологично изследване за установяване наличието на наркотични вещества и/или техни аналози.

Приел е, че О. С. при управление на МПС не е спазила пътен знак Б-1, с което е нарушила чл. 6, т. 1, предложение второ от ЗДВП.

Заклучил е, че нарушенията са извършени виновно като деецът е съзнавал общественоопасния им характер и е целял настъпването на общественоопасните им последици. Точно определен е и размерът на наказанията.

Изложеното е мотивирано СРС да постанови оспорения понастоящем правен резултат.

Обжалваното решение е валидно, допустимо, но неправилно.

Настоящия състав счита, че при правилно установена от СРС фактическа обстановка изводите на въззивния съд за липса на допуснато нарушение на процесуалните правила при издаването на АУАН, респ. на НП са неправилни. Следва да се посочи, че СРС, при преценката си дали е допуснато нарушение на процесуалните правила при издаването на АУАН, не е изложил съображения свързани с наведените с жалбата възражения за неспазено от органа задължение по чл. 21, ал. 2 от НПК.

Съдът намира за основателно възражението на касатора за допуснато съществено нарушение относно неосигуряването на преводач. По делото е безспорно установено, че касаторката не е български гражданин и АУАН му е предявен на български език без преводач.

СРС е обсъдил свидетелските показания на актосъставителя, че комуникирал с О. С. на развален

български, като в случая както АНО, така и съдът се позовават на документи, съставени на български език и подписани от касатора, за да обосноват извършването на нарушението. В случая СРС се е позовал и на твърдение на актосъставителя, който обаче е насрещна страна в производството, като тези твърдения се разколебават от дадените по делото други свидетелски показания. По делото няма приложен нито един сертификат, че О. С. владее български език и на какво ниво, поради което не може да се приеме безпротиворечиво, че същата владее български език, в степен да разбере какво се иска от нея, къде и кога следва да отиде, с оглед дадения ѝ талон за изследване.

Съдът счита, че в хода на административнонаказателното производство са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до нарушаване правото на защита на санкционираното лице и обуславящи отмяната на НП.

Съгласно разпоредбата на чл. 84 от ЗАНН, за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления са приложими нормите на НПК. Според чл. 21 от НПК, лицата, които не владеят български език могат да се ползват от родния си или от друг език, за което се назначава преводач. Задължението за осигуряване на условия и възможности за ефективното упражняване правото на защита е регламентирано и с чл. 15 от НПК. Необходимостта от назначаване на преводач от български на чужд език в административно наказателното производство произтича и от задължението на актосъставителя по чл. 43, ал. 1 от ЗАНН да осигури възможност на нарушителя да се запознае със съдържанието на съставения акт към момента на предявяването му. Касае се за процесуално задължение, поради което не следва да се счита, че ползването на преводач е предпоставено единствено и само от проявена от самия нарушител инициатива. Невъзможността нарушителят да се запознае със съдържанието на акта на разбираем за него език към момента на съставянето му е довела до ограничаване на правото му да се защити и да участва ефективно в първата фаза на административно наказателния процес – тази пред административно наказващия орган.

Освен по отношение съставянето и предявяването на АУАН, задължението за осигуряване на преводач е относимо и за производството по Раздел IV от ЗАНН за налагане на административните наказания, тъй като именно с НП се повдигат и предявяват административно наказателните обвинения. Пренебрегването на това изискване представлява съществено процесуално нарушение, тъй като пряко засяга правото на защита.

Правото на нарушителя да ползва преводач е неотменимо, като само при негово изрично и надлежно дадено съгласие може да не бъде спазено изискването на закона.

С оглед правилата за разпределяне на доказателствената тежест, административно наказващият орган е този, който следва да докаже, че е налице изричен отказ за назначаване на преводач в хода на административно наказателното производство, за какъвто няма данни да е налице по делото.

Липсата на преводач, който да разясни смисъла на административното обвинение на нарушителя и правата му на защита по предвидените в ЗАНН процесуални възможности са довели до абсолютно процесуално нарушение, което не може да бъде saniрано нито в административно наказателното производство, нито в съдебно производство.

Въз основа на гореизложеното настоящият състав намира, че оспореното в това производство решение е незаконосъобразно, постановено без допуснати съществени нарушения на съдебно производствените правила, но при неправилното приложение на закона и в несъответствие със събраните доказателства, поради което следва да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което се отменя НП.

С оглед изхода на спора на касационната жалбоподателка се дължат доказаните по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 255,65 евро, като направеното от процесуалния

представител възражение за прекомерност съдът преценява за неоснователно, с оглед размера на възнаграждението и обема на осъществената защита.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град

РЕШИ :

ОТМЕНЯ решение от 25.08.2025 г., постановено по НАХД № 6029/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 21-ви състав и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ОТМЕНЯ изцяло наказателно постановление № 24-4332-005269 от 15.03.2024 г. на Началника на група към СДВР—ОПП, с което на О. С. е наложено административно наказание глоба в размер на 2 000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП и глоба в размер на 150 лв. за нарушение на чл. 6, т. 1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на О. С., ЛНЧ: [ЕГН], направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 255,65 евро.

Решението е окончателно.